

גמ"ר 13473/11/18 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

15 מרץ 2021

גמ"ר 13473-11-18 מדינת ישראל נ' פלונית

לפני כבוד השופטת כרמית פאר גינת
המאשימה
נגד
הנאשמת

מדינת ישראל
פלונית

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד טל עופר

מטעם הנאשמת - עו"ד שרי ישראלי

הנאשמת - בעצמה

גזר דין זה מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזוהים של הנאשמת.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 15.8.18 נהגה הנאשמת ברכבה, ברח' וינשל בחיפה. הכביש בו נהגה הנאשמת היה כביש עירוני, דו מסלולי, כאשר בכל מסלול שני נתיבי נסיעה. הנאשמת התכוונה לפנות שמאלה, מנתיב נוסף המיועד לפנייה שמאלה, לרח' ראול ולנברג.

2. בשעה זו, כאשר הנאשמת מתכוונת לפנות, רכבה על אופניה, במסלול הנגדי, נח ז"ל (להלן: "נ' ז"ל"). הנאשמת הבחינה במנוחה, על פי כתב האישום, ואף על פי כן החלה בפנייה שמאלה, נכנסה לצומת, וחסמה

את דרכה של נ' ז"ל.

3. נ' ז"ל פגעה בדלת הימנית הקדמית של רכבה של הנאשמת, נפגעה קשות ומותה נקבע במקום.
4. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות של אי מתן זכות קדימה וגרימת מוות ברשלנות.
5. לאור כפירת הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, החלה שמיעת הראיות בתיק. יחד עם זאת, לאחר שנשמעה עדותה של הנאשמת, בחרה הנאשמת, בישיבת יום 15.6.20, לחזור בה מהכפירה בכתב האישום. הנאשמת הודתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, והורשעה בהן (עמ' 124 לפרוטוקול).
6. טרם גזירת דינה של הנאשמת, הונח בפני בית המשפט תסקיר שירות המבחן למבוגרים בעניינה של הנאשמת, ונשמעו ראיות לעונש.
7. במסגרת הראיות לעונש נשמעה תחילה עדותה של סבתה של נ' ז"ל (בישיבת יום 31.1.21). סבתה של נ' ז"ל סיפרה על הקשר ההדוק ביניהן, קשר יום יומי (עמ' 126 לפרוטוקול, שורה 13). היא סיפרה איך הייתה לוקחת אותה לחוגים, לאימוני ריצה, ואיך היו אוכלים ארוחה משפחתית מדי יום שישי.
8. הסבתא הוסיפה ותיארה את החיים לאחר התאונה נשוא כתב האישום. היא סיפרה איך החיים המשפחתיים התפרקו (שם, שורה 18). היא סיפרה איך היא מגיעה לקברה של נ' ז"ל פעם בשבועיים (שם, שורה 23), ואיך ימי שיש הפכו עבודה לנטל כבד מנשוא, לאחר שהייתה רגילה כי נ' ז"ל מגיעה אליה לארוחת שישי.
9. הסבתא נפרדה מנ' ז"ל, פעם נוספת, גם מעל דוכן העדים בבית המשפט (עמ' 127 לפרוטוקול, שורות 4-5).
10. עוד נשמעה עדותו של א.ג. (להלן: "א"), מאמנה של נ' ז"ל. א' תיאר את הפוטנציאל הספורטיבי שראה בנ' ז"ל, עוד מתחילת הדרך (עמ' 128 לפרוטוקול, שורות 30-31). הוא סיפר על צניעותה של נ' ז"ל (עמ' 129 לפרוטוקול, שורה 6), כמו גם על הכישרון שגילתה בריצה (שם, שורה 11). הוא סיפר על כך שטרם פטירתה, תכננה נ' ז"ל להתחיל את לימודיה האקדמיים (שם, שורה 25), וכי היא חיכתה לאותו אתגר אינטלקטואלי, מלבד עיסוקה בספורט (שם, שורה 30). א' המשיך וסיפר על הילדים שראו בה מודל לחיקוי (עמ' 130 לפרוטוקול, שורה 27). א' סיפר גם על הקשיים של אמה של נ' ז"ל, של סבתה, בעקבות התאונה (עמ' 131 לפרוטוקול, שורה 5).
11. במסגרת הראיות לעונש מטעמה של הנאשמת, נשמעה עדותו של המעסיק שלה, א'. א' סיפר על היכרותו,

במשך תקופה של כעשר שנים, כאחראי על הנאשמת במקום העבודה. א' סיפר כי הנאשמת מובילה קבוצה האחראית על [...] (עמ' 131 לפרוטוקול, שורה 33), וכי היא הגיעה למעמדה בעבודה בעקבות עבודה קשה עד מאוד (עמ' 132 לפרוטוקול, שורה 2). הוא סיפר כי הנאשמת היא עובדת מסורה ויסודית (שם, שורה 6).

12. הוא סיפר על כך שמדובר במי שרגישה עד מאוד לאנשים (שם, שורה 14), ועל קשייה לאחר התאונה, ועל כך כי הפכה לאדם כבוי (שם, שורה 21).

13. לאחר עדותו של א', העידה ע', אחותה של הנאשמת. ע', המשרתת ב[...] (עמ' 133 לפרוטוקול, שורה 11), העידה כי הנאשמת הינה כמו אמא שנייה עבורה (שם, שורה 13). ע' סיפרה איך מגיל קטן הנאשמת הינה דמות נערצת עבורה (שם, שורה 29), וכי במועד בו התרחשה התאונה גרה עם הנאשמת (עמ' 134 לפרוטוקול, שורה 7). ע' סיפרה על הצער והכאב שהנאשמת חווה במהלך היום יום, מאז התאונה (שם, שורות 18-19).

14. עדות נוספת שנשמעה, מטעם ההגנה, הייתה עדותה של ת', אמה של הנאשמת. ת' סיפרה על שמחת החיים של הנאשמת טרם התאונה (עמ' 135 לפרוטוקול, שורות 1-2), וכי מאז התאונה הנאשמת פשוט מסתגרת בחדרה (שם, שורה 3). היא סיפרה כי נכותה הינה 74%, וכי הנאשמת עוזרת לה בכל (שם, שורה 11).

15. תסקיר שירות המבחן מתאר את חייה של הנאשמת.

16. התסקיר מתאר אישה, בשנות ה-30 לחייה, רווקה. מהתסקיר עולה כי הנאשמת עלתה לארץ מאוקראינה, והשלימה בארץ 12 שנות לימוד. היא לא גויסה לצבא, היות שעדיין לא הוסדר אז מעמדה בארץ, והיא קיבלה אזרחות ישראלית בשנת 2004, בהיותה כבת 19 שנה.

17. הנאשמת למדה במוסד להשכלה גבוהה, והשלימה תואר שני. בשנת 2010 החלה את עבודתה בחברת הייטק גדולה. עולה מהתסקיר כי בעקבות לחצים במקום עבודתה היא סבלה, משנת 2013, מהתקפי חרדה, ועברה טיפול פסיכיאטרי.

18. הוריה של הנאשמת גרושים, ואביה נותר להתגורר באוקראינה, והקשר עמו נותק זמן קצר לאחר שהנאשמת עלתה לארץ. אמה של הנאשמת נישאה בשנית (ומנישואים אלה נולדה ע', אחותה של הנאשמת). מערכת היחסים עם האם, כמתואר בתסקיר, היא מערכת יחסים לא פשוטה, אשר התבטאה, במהלך השנים בנוקשות מצידה של האם, כמו גם אפילו באלימות.

19. התסקיר מתאר כי במועד אירוע התאונה הנאשמת ראתה את נ' ז"ל מגיעה על אופניה בכיוון הנגדי, אך

העריכה כי היא יכולה להספיק לעבור. התסקיר מתאר כי הנאשמת הרגישה כי נ' ז"ל התנגשה ברכב, לאחר שהחלה את הפנייה שמאלה.

20. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת לוקחת אחריות מלאה על התרחשותה של התאונה, וכי היא חשה אשמה עמוקה, בעקבות מותה של נ' ז"ל (ראשית עמ' 3 לתסקיר). התסקיר ממשיך ומתאר את ההחמרה במצבה הנפשי של הנאשמת לאחר אירוע התאונה.

21. התסקיר מתאר את החרדה והדיכאון הקשים המלווים את הנאשמת מאז התאונה, את ייסורי המצפון בהם היא חשה, כמו גם את החלומות החוזרים ונשנים מאז התאונה, ואת הרצון להחזיר את הזמן לאחור.

22. התסקיר מתאר כי מדובר במי שסבלה מהפרעה חרדתית עוד טרם אירוע התאונה, וכי לאחר התאונה פיתחה מצב דכאוני, המלווה מחשבות אובדניות. למרות הטיפול התרופתי שהנאשמת מקבלת, כמו גם הליך פסיכותרפי, מצבה אינו יציב, ותפקודה מצומצם.

23. גם שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מוצפת בזיכרונות הקשורים לתאונה, כמו גם בתחושת אשמה. התסקיר מתאר את צמצום הקשרים החברתיים של הנאשמת, ואת הקשיים שלה בתפקוד. שירות המבחן התרשם כי מעורבותה בתאונה אינה תוצאה של דפוס נהיגה בעייתי או התנהגות פורצת חוק, כי אם הפעלה של שיקול דעת מוטעה (עמ' 4 לתסקיר).

24. שירות המבחן התרשם כי מדובר במי שהגיעה מרקע משפחתי לא פשוט, אשר פגע בדימוי העצמי שלה, תפקודה החברתי והיכולת שלה לתפקד עם אתגרים ומשברים. התאונה, כך על פי שירות המבחן, הפרה את האיזון העדין שהצליחה הנאשמת להשיג במצבה הנפשי, והובילה לשבר עמוק בדימוי העצמי שלה ובחיייה. לדברי שירות המבחן הנאשמת "לוקחת אחריות על מותה של המנוחה, תוך שהיא מחוברת רגשית להשלכות מעשיה ומתקשה להתמודד עמן".

25. שירות המבחן התרשם כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, בעלת מוסר גבוה וערכים חיוביים. לדברי שירות המבחן, ההליך המשפטי מהווה עבורה גורם מרתיע עד מאוד, ועל כן פסילה ממושכת, לצד טיפול נפשי מתאים, יכולים להביא לשיקומה של הנאשמת, וכי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד נמוך.

26. שירות המבחן המליץ, לאור שיקולול הנסיבות, השתה של עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, שכן מאסר בפועל, מאחורי סורג וברח, יכול להביא להידרדרות נוספת במצבה הנפשי. שירות המבחן אף המליץ על השתה של פיצוי כספי למשפחתה של נ' ז"ל.

27. לאור המלצה זו של שירות המבחן הופנתה הנאשמת לממונה על עבודות השירות. הממונה על עבודות

השירות מצא כי הנאשמת מתאימה לביצוע עבודות שירות, ללא מגבלה, והמליץ כי לאור המצב (מגפת הקורונה), יתחיל מועד ביצוע עבודות השירות, ככל שבית המשפט ימצא לנכון להשית עבודות שירות על הנאשמת, ביום 4.5.21.

28. המאשימה הגישה טיעונים כתובים לעונש (ת/1). לדברי המאשימה, מתחם הענישה הראוי הינו מאסר בפועל הנע בין 12 חודשים ל-24 חודשים, מאחורי סורג וברח, ותקופת פסילה שנעה בין 12 ל-15 שנים, לצד ענישה נלווית, הכוללת עונשים מותנים, כמו גם פיצוי למשפחתה של נ' ז"ל.

29. לדבריה של המאשימה, ראוי לקבוע ענישה הנמצאת במתחם הבינוני-נמוך של המתחם הנוגע למאסר בפועל, וענישה ברף הגבוה בכל הנוגע לתקופת פסילת רישיון הנהיגה בפועל.

30. לשיטתה של המאשימה, הכלל הוא, במקרים של גרימת מוות ברשלנות, הטלת מאסר מאחורי סורג וברח [למשל, רע"פ 3575/19 דן אהרון תבור נ' מדינת ישראל (30.6.2019)]: "על הגורם למותו של אחר לתת את הדין על מעשיו, בין אם אלה נעשו בכוונה ובין אם ברשלנות, וזאת בדרך של מאסר מאחורי סורג וברח".

31. רשלנותה של הנאשמת, לשיטת המאשימה, אינה רגעית, שכן הבחינה בנ' ז"ל רוכבת על אופניה בנתיב הנסיעה הנגדי. הקטל בדרכים, לדבריה של המאשימה "הינו מכת מדינה, ואוכל בנו בכל מקום ובכל זמן" [ע"א 6064/05 לירון שרעבי נ' מדינת ישראל (1.9.2005)]. לדבריה של המאשימה, כדי למגר את הקטל בדרכים על הנהגים לדעת כי "מי שחוטא ברשלנות ובאי אכפתיות נענש כדבעי, כדי להגן על חייהם ובריאותם של אלה אשר בהם הוא עלול לפגוע" (רע"פ 4484/92 סיריה רפאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (5) 176).

32. המאשימה הביאה פסיקה במקרים אשר לטעמה דומים למקרה הנוכחי (סעיף 18 לטיעוניה של המאשימה לעונש).

33. תחילה הביאה המאשימה מקרה של נהג אוטובוס, אשר בעת פנייה שמאלה לא הבחין בנהג אופנוע הבא מולו [ע"פ (מחוזי תל אביב) 70951/98]. שם נגזר על נהג האוטובוס עונש מאסר בפועל של 12 חודשים, ופסילת רישיון הנהיגה שלו לתקופה של עשר שנים. עוד הביאה המאשימה פסיקה של בית משפט שלום (גמ"ר 6131-03-14), שם נהג רכב אשר חסם את מסלול נסיעתו של רוכב קטנוע, בעת פנייה שמאלה, נדון לשמונה חודשי מאסר.

34. בתיק אחר, בו נהג משאית נכנס לצומת ללא מתן זכות קדימה, וגרם למותה של ילדה בת תשע שנים, גזר בית המשפט, לשיטתה של המאשימה, על נהג המשאית, עונש מאסר של תשעה חודשים (ת"ד 80582/03).

35. עוד הביאה המאשימה את פסיקת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (ע"פ 24698-03-14), שם נקבע

מתחם ענישה שנע בין שישה חודשים של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 24 חודשים של מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשם תשעה חודשי מאסר בפועל. בערעור אחר, של בית המשפט המחוזי מרכז (עפ"ת 25567-03-17), נגזרו על המערער 15 חודשי מאסר בפועל, בעוד שב-רע"פ 329/14 **אנדריי פושינסקי נ' מדינת ישראל** אישר בית המשפט העליון ענישה של שמונה חודשי מאסר לצד פסילה של רישיון הנהיגה לתקופה של עשר שנים.

36. המאשימה הזכירה עוד את רע"פ 8576/11 **הילה מזרחי נ' מדינת ישראל** (5.2.2012), שם בסופו של יום הוטל על הנאשמת עונש של מאסר בפועל לתקופה של שמונה חודשים, לצד פסילה של רישיון הנהיגה לתקופה של עשר שנים.

37. המאשימה אף הגישה (ת/2) את החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 4508/20 **יניר אסא נ' מדינת ישראל** (14.7.2020). בית המשפט השלום קבע שם מתחם ענישה שנע בין 8 חודשי מאסר ל-18 חודשים, והשית בפועל על הנאשם מאסר של 10 חודשים, ופסילת רישיון הנהיגה ל-12 שנים.

38. באת-כוחה של הנאשמת הגישה אף היא טיעון כתוב לעונש. היא ציינה כי בסופו של יום "כולנו בני אדם בשר ודם, כולנו נכשלים כושלים מועדים וטועים". לדבריה, ראוי להבחין בין תאונה שהינה תוצאה של בחירה מודעת, המלווה בעבירות נוספות (דוגמת עקיפה מסוכנת או מהירות גבוהה), לבין טעות רגעית בשיקול דעת של נהג.

39. לדבריה של באת-כוח הנאשמת, השיקול המנחה בענישה אינו שיקול של גמול או הרתעה, אלא שיקול של שיקום. לדבריה, מתחם הענישה הראוי צריך להתחיל בחודשים בודדים של מאסר בעבודות שירות, וכי העונש שראוי לנאשמת הינו ברף הנמוך של מתחם ענישה זה. היא ביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן בעניינה של הנאשמת.

40. לבית המשפט הנכבד הוגש גם מכתב שכתבה הנאשמת (מ/3). הנאשמת כתבה כי היא יודעת שכל מה שהיא עוברת לא משתווה אפילו למה שמשפחתה של נ' ז"ל עוברת, וכי היא אינה מסוגלת אפילו לתאר את הכאב העצום שחווה המשפחה.

41. היא מציינת כי אפילו שהיא אינה מכירה את נ' ז"ל, הרי שנ' מלווה אותה מאז התאונה בכל פעולה שהיא עושה, וכי בכל פעולה שהיא עושה היא חושבת על נ'. הנאשמת ציינה כי היא הייתה עושה הכל כדי לחזור בזמן, אך היא יודעת כי הדבר אינו אפשרי.

42. גם מטעמה של הנאשמת הוגשה פסיקה (מ/4).

43. ב-ת.פ. 43073-11-13 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת** (14.9.2016) גזר בית המשפט המחוזי על הנאשם עונש מאסר של שישה חודשים שירוצו בדרך של עבודות שירות, ופסילה של בפועל מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של עשר שנים. ב-עפ"ת 52063-02-16 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' פקטרוביץ** (15.1.2017) אישר בית המשפט המחוזי ענישה של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.
44. במסגרת פסיקה זו של בתי המשפט הפנתה באת-כוח המאשימה גם לפסיקתו של בית משפט זה ב-גמ"ר 10207-06-16 **מדינת ישראל נ' לליקו** (20.12.2020), שם גזרתי על הנאשם עונש של שמונה חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות, כמו גם עונש פסילה של שבע שנים של רישיון הנהיגה.
45. הפניתי שם לפסיקתו של בית המשפט המחוזי בחיפה.
46. בין היתר, הפניתי שם ל-ע"פ 41013-04-13 (מחוזי חיפה) **כרמון נ' מדינת ישראל** (4.7.2013), שם ציין בי המשפט המחוזי כי "יש לצמצם את השימוש בעונש המאסר", וכי הטלה של ענישה של מאסר מאחורי סורג ובריא היא ענישה שאין לה תכלית של ממש ופגיעתה בנאשם "אינה מידתית ביחס לתועלת החברתית שבענישה".
47. בית המשפט שם קבע כי השתה של עונש של מאסר של ממש ראוי במקום שבו העבירה של גרימת מוות ברשלנות נלווית להתנהגות עבריינית נוספת [דוגמת נהיגה בשכרות, עבירות סמים, עבר תעבורתי קשה ועוד; ראו גם ע"פ 55092-07-13 (מחוזי חיפה) **בהא מסארוה נ' מדינת ישראל** (23.1.2014)].
48. הפניתי שם לפסיקה נוספת של בית המשפט המחוזי [למשל, עפ"ג 40674-11-17 (מחוזי חיפה) **עבד עלי נ' מדינת ישראל** (1.2.2018)], אשר בה חזר בית המשפט המחוזי כאן על תפיסת עולמו האמורה, וכן למקרים שבהם הסכימה המדינה למאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות [למשל, עפ"ת 14096-12-14 (מחוזי חיפה) **ג'רבאן נ' מדינת ישראל** (12.3.2015)], או למקרים שבהם המאשימה לא הגישה ערעור על פסיקה של עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות [למשל, גמ"ר 6083-08-15 (שלום חיפה) **מדינת ישראל נ' דן אדלמן** (10.10.2019)].
49. באת-כוח הנאשם הפנתה עוד לפסיקתו של בית המשפט השלום, מפי כב' סגן הנשיא השופט קרזבום, בתיק גמ"ר 9227-08-16 (שלום חיפה) **מדינת ישראל נ' גיל רלר** (16.2.2020), שם השית בית המשפט על הנאשם שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של חמש שנים.
50. עוד הוגש פסק דינו של בית המשפט המחוזי מפי כב' סגן הנשיא (כתוארו אז) השופט רון שפירא ב-עפ"ת 1267-05-16 (מחוזי חיפה) **רוברט חיזגילוב נ' מדינת ישראל** (29.6.2016). בית המשפט המחוזי היה ער להלכה הקובעת כי ראוי להשית על מי שגרמו לתאונת דרכים קטלנית עונשי מאסר בפועל. עם זאת, בית

המשפט שם התחשב בהמלצת שירות המבחן, אשר מצא כי ההליך המשפחתי מהווה הליך הרתעתי משמעותי לנאשם שם.

51. בית המשפט שם התרשם כי בנסיבות הכוללות ניתן להסתפק בהטלת ענישה במתחם הנמוך של מתחם הענישה, בדרך של מאסר שירוצה בעבודות שירות, והשית על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

52. עוד הוגשו לבית המשפט מסמכים רפואיים בעניינה של הנאשמת (מ/5).

53. בשולי הדברים אציין כי הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2016, וכי אין לחובתה הרשעות קודמות.

54. אין ספק כי מלאכת גזירת הדין במקרים מסוג זה היא מלאכה קשה. הטרגדיה שגרמה התאונה נשוא כתב האישום, היא טרגדיה נוראית. נ"ז"ל הייתה צעירה, בראשית דרכה. היא הייתה ספורטאית מחוננת אשר עתידה לפניה. היא עמדה בפני לימודים אקדמיים ועתיד ספורטיבי מבטיח. מובן כי מותה ריסק את משפחתה, את חבריה, את מי שהכירו וליוו אותה בחייה המקצועיים-ספורטיביים. אין ספק כי מותה שינה את חיי הקרובים אליה, ודבר לא יוכל להחזיר להם את שנלקח מהם.

55. מובן, כי כל נסיבה אישית של הנאשמת מחווירה אל מול התוצאה הנוראית של התאונה. עם כל ההבנה של מצבה של הנאשמת, הרי שמהלך חייה של נ"ז"ל נגדע. את מהלך חייה של נ"ז"ל לא ניתן לשקם.

56. יחד עם זאת, לא מדובר במוות שהינו תוצאה של התנהגות עבריינית טיפוסית. מדובר בנאשמת נורמטיבית, אשר הפעילה שיקול דעת לקוי. היא הבחינה בנ"ז"ל רוכבת על אופניה במסלול הנגדי, אך סברה כי תוכל להספיק להשלים את הפנייה שמאלה. זהו שיקול דעת לקוי, רגעי, אשר מבטא, מעל לכל, את חוסר ההתאמה של הנאשמת לנהיגה.

57. ברור, ממכלול הנתונים שלפניי, כי הנאשמת מכירה באחריות שלה לתאונה. חרף העובדה כי נשמעו ראיות בתיק זה, ניכר כי הנאשמת מכה על חטא בכל התנהגותה. לא מדובר במי שיש לה עבר פלילי או תעבורתי, כפי שלא מדובר במי שנלוו לנסיבות אירוע התאונה נסיבות נוספות (כמו נהיגה ללא רישיון, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בשכרות, וכיוצא באלה עבירות נלוות).

58. לאורה של הפסיקה, כפי שתוארה לעיל בטיעוני הצדדים, ובמיוחד פסיקת בית המשפט המחוזי בחיפה, אני קובעת מתחם ענישה שתחילתו בשישה חודשי מאסר, אשר ניתן לרצות אותם בעבודות שירות, ועד לטווח של 18 חודשי מאסר.

59. בכל הנוגע למתחם הענישה הראוי של פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, הרי שאני סבורה כי מתחם הענישה הנוכחי, בהתייחס (בין היתר) לתקופה הלא ארוכה שהנאשמת החזיקה ברישיון הנהיגה טרם התאונה נשוא כתב האישום, נעה בין חמש שנים פסילה בפועל, ועד ל-20 שנים של פסילה.
60. איש לא יכול היה להישאר אדיש לעדויות שנשמעו בשלב הטיעונים לעונש. העדויות של סבתה של נ' ז"ל, כמו גם עדותו של א', עוררו סערת רגשות. פרדתה של הסבתא מנ' ז"ל גם מעל דוכן העדים רק מציגה את הצער, הסבל והכאב היום יומיים של משפחתה וחבריה של נ' ז"ל. יחד עם זאת, במכלול הנתונים שלעיל, אני סבורה כי הדרך הנכונה ללכת בה, האיזון הראוי, מצדיק השתה של עונש של עבודות שירות על הנאשמת.
61. אכן, כפי שציין שירות המבחן, ההליך המשפטי הינו גורם הרתעתי משמעותי כלפי הנאשמת. הסיכון כי יישנו עבירות כמו זו הנוכחית, מצידה של הנאשמת, הוא נמוך. הטלת עונש של מאסר על כתפיה יפגע פגיעה קשה במצבה הנפשי, ואין בו תועלת מידתית, ראויה, בעת הטלת עונש, כדברי בית המשפט המחוזי בפרשת **כרמון** שלעיל.
62. אני סבורה כי ראוי אכן לקבוע את עונש המאסר ברף הנמוך של מתחם הענישה, אך ברף המקסימלי אותו ניתן להשית בעבודות שירות, קרי תשעה חודשי מאסר. כאן, נתתי את דעתי לרמת הרשלנות אותה ראוי לייחס לנאשמת. בשונה מעמדת המאשימה, המדובר בטעות רגעית של שיקול דעת. לא מדובר באי מתן תשומת לב נמשכת לדרך ולתנאיה, דוגמת מצב שבו פלוני נוסע במהירות גבוהה מזו המותרת שלא בהתאם לתנאי הדרך, מסיט את תשומת ליבו שלא לכביש ולדרך שלפניו (למשל, הסתכלות במכשיר פלאפון, בתוכנת ניווט או ברדיו), או מצב שבו הנאשמת לא התבוננה כלל לנתיב התנועה שממולה ולא הבחינה במי שמגיע בנתיב הנגדי. הנאשמת הבחינה בנ' ז"ל מגיעה על אופניה בנתיב שמולה, אך טעתה בשיקול דעתה, שעה שסברה כי תספיק להשלים את הפנייה שמאלה. זוהי טעות קשה של שיקול דעת, אשר הסתיימה בתוצאה הקשה מכל, אבל זו עדיין טעות רגעית בשיקול הדעת. החלטה של שבירר שניה, שתוצאותיה כה טראגיות. רף הרשלנות שיש לייחס לנאשמת אינו גבוה, וכפועל יוצא מכך, עונש המאסר שיש להשית על כתפיה, בתוך מתחם הענישה.
63. אני מפנה בעניין זה לגמ"ר (חי') 6083-08-15 **מדינת ישראל נ' אדלמן** (10.10.2019), שם קבעתי בסעיף 23 לגזר הדין כי רף הרשלנות היה בינוני-גבוה, ובכל זאת נגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים, שרוצה בעבודות שירות. עוד יצוין כי המאשימה לא ערערה על פסק הדין, ואילו ערעור הנאשם בבית המשפט המחוזי נדחה [במסגרת עפ"ת (חי') 59103-11-19 (פסק דין מיום 5.3.2020)].
64. מנגד, אני סבורה כי ראוי לקבוע עונש של פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, לתקופה משמעותית, ברף הגבוה של מתחם הענישה.
65. אציין, כי לטעמי השתה של עונש של פסילה בפועל משמעותי על כתפי הנאשמת, יש בו משום העברת מסר הרתעתי ברור, גם מקום שבו עונש המאסר נקבע בדרך של עבודות שירות. יש בו משום העברה של מסר כי

מי שגרם למותו של אדם אחר, בעת נהיגה, יורחק מהכביש לשנים ממושכות.

66. אני סבורה כי הדרך הנכונה ללכת בה, תוך הבאה בחשבון של ותק הנהיגה הלא גדול של הנאשמת (מצד אחד) אל מול הטעות בשיקול הדעת שלה במקרה הנוכחי, וכן את העובדה כי המקרה נוכחי הושת על הנאשמת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, הרי שהדרך הנכונה היא לקבוע ענישה של פסילה של רישיון הנהיגה בפועל ברף הגבוה של מתחם הענישה.

67. עוד התלבטתי, אם יש מקום להשית על כתפיה של הנאשמת עונש של פיצוי למשפחתה של נ' ז"ל.

68. כאן, יש להביא בחשבון כי האירוע נשוא כתב האישום הינו תאונת דרכים, כמשמעות המונח על פי דין. על כן, כל הנזקים הכספיים של משפחתה של נ' ז"ל אמורים לבוא לידי ביטוי בפסיקת פיצוי במסגרתו של הליך אזרחי, על פי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים.

69. עם זאת, במכלול הנסיבות, מצאתי גם כאן לנכון לאמץ בסופו של יום את המלצות שירות המבחן לקבוע פיצוי שכזה. אביא בחשבון כי על פי הוראות חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים מוגבל הפיצוי בגין נזק לא ממוני לפיצוי של כ-42,000 ₪.

70. במכלול הנסיבות, לא מצאתי לנכון להשית קנס על כתפיה של הנאשמת.

71. לאור כל אלה, אני משיתה על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 9 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה ביום 4.5.21, כפי המלצת הממונה על עבודות שירות.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים, למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה של גרימת מוות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ג. פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 20 שנים. הפסילה תחושב מיום 16.08.2018, אין צורך בהפקדה.

ד. פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה של גרימת מוות ברשלנות, גרימת תאונה המביאה לחבלה של ממש, נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה.

כמו כן, אני מטילה על הנאשמת פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור כל עבירה לפי התוספת הראשונה ו/או השנייה לפקודת התעבורה, ותורשע בגינן.

ה. אני מטילה על הנאשמת פיצוי בסך של 40,000 ₪, למשפחתה של המנוחה, נ' ז"ל.

הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, הראשון שבהם ביום 1.5.21, והאחרים בכל 1 בחודש שלאחר מכן.

נוכח הסכמת הצדדים, אני מתירה פרסום גזר הדין ללא שמה של הנאשמת ו/או כל פרט מזהה אחר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום ב' ניסן תשפ"א, 15/03/2021 במעמד הנוכחים.

כרמית פאר גינת, שופטת

הוקלדעלידירעותקורן